

Beyond Psychology #1

De waarheid is de grootste aanvaller.

13 april 1986 PM.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Ik herinner me dat u In de Pune jaren vaak het gezegde gebruikte, 'Jij kunt de markt in gaan, maar laat de markt niet in jou zijn.' Ik dacht dat dit betekende dat als ik weg van u zou zijn ik me steeds zou moeten herinneren dat ik niet langer deel uitmaakte van de marktmentaliteit – ik was een sannyasin.

Maar nu ik teruggevallen ben in de zogenaamde werkelijkheid van het op koopjes jagen en een flat zoeken, van supermarkten en skinheads, realiseer ik me dat uw mensen geen deel uitmaken van de markt; dat er nu geen reden is om ons dit te herinneren – we zijn erg duidelijk en onmiskenbaar een apart ras. Enkele weken geleden pas ging mijn vraag nog over het helpen realiseren van uw visie, en nu na mijn recente ervaring van de wereld, en bij het zien hoe zij u behandelen, heb ik niet eens de energie om het met mensen over u te hebben. Betekent dat zij te ver heen zijn – of ben ik dat?

De manier waarop de wereld mij behandelt is absoluut natuurlijk. Als zij vol respect waren geweest, vol begrip en liefdevol jegens mij, dat zou een schok geweest zijn. Hun bejegening is absoluut te verwachten.

Jij bent niet ver weg, zij zijn ver weg gegaan en ze zijn dat alsmiljoenen jaren door blijven doen. De afstand tussen de echte mens en de mens die in de wereld bestaat is bijna onoverbrugbaar geworden.

Ze zijn vergeten wat het doel is van hun hier zijn.

Er is een oude parabel... Een erg wijze koning wilde dat zijn zoon – de enige zoon, die zijn opvolger zou worden – een wijs mens zou zijn voordat hij hem opvolgde en koning werd van een uitgestrekt koninkrijk. De oude man koos een manier die erg vreemd was: hij stuurde zijn zoon weg uit het koninkrijk, zei tegen hem dat hij hem aan zijn lot overliet, dat hij compleet moest vergeten dat hij een prins was – 'Hij is niet langer een prins en ik ga hem niet mijn opvolger maken.'

Al zijn mooie kleding, sieraden – alles werd afgenomen. Hij kreeg de kleren van een bedelaar en werd middenin de nacht in een wagen weggestuurd om hem uit het koninkrijk te zetten. En er waren strikte bevelen dat het hem niet toegestaan was om terug in het koninkrijk te komen langs welke kant ook.

Jaren gingen voorbij; de prins werd werkelijk een bedelaar. Hij vergat echt dat hij een prins was. In feite was er van zijn kant geen moeite gedaan om het te

vergeten – hij was een bedelaar. Hij bedelde om kleding, om voedsel, om onderdak, en hij accepteerde langzaam de toestand waarin hij zat.

Na vele jaren, zat hij op een dag buiten een hotel te bedelen. Het was een hete zomer en hij wilde genoeg geld om een paar schoenen te kopen – tweedehands natuurlijk – want de grond was bijna als vuur, en het was onmogelijk geworden om zonder schoenen te lopen. Hij had wonden aan zijn voeten, en hij smeekte letterlijk om een paar muntjes. Op datzelfde ogenblik stopte er een wagen voor het hotel, en een man stapte er uit. 'Hij is erg oud en ligt op sterven, en hij wenst dat je hem opvolgt.'

In een onderdeel van een seconde verdween de bedelaar. De man was totaal anders; je kon het in zijn gezicht zien, zijn ogen... de kleren waren nog steeds van de bedelaar, maar de man was totaal anders. Er verzamelde zich een menigte -- dezelfde menigte voor wie hij zijn handen had opgehouden voor een paar munten – en zij begonnen allemaal grote vriendschap te tonen. Maar hij keurde hen zelfs geen blik waardig. Hij ging naar de wagen, stapte in en zei tegen de man die hem was komen halen, 'Breng me eerst naar een mooie plek waar ik een goed bad kan nemen, kleding kan vinden die me waardig zijn, schoenen, sieraden... want ik kan alleen voor de koning verschijnen als een prins.'

Hij kwam thuis, en kwam als een prins. Hij zei tegen zijn vader, 'Ik wil slechts één ding vragen: Waarom moest ik zoveel jaren een bedelaar zijn? Ik was werkelijk vergeten... Als je me niet teruggehaald had, zou ik als een bedelaar gestorven zijn, me nooit herinnerd hebben dat ik eens een prins was.' De vader zei, 'Dit is wat mijn vader met mij gedaan heeft. Het was niet om je pijn te doen, maar om je de ervaring te geven van de extremen in het leven – de bedelaar en de koning. En tussen deze twee in bestaat iedereen.'

Die dag zei ik je te vergeten dat je een prins was; nu wil ik dat je onthoudt dat een prins of een bedelaar zijn enkel identiteiten zijn door anderen gegeven. Het is niet jouw werkelijkheid, dat ben jij niet – noch de koning, noch de bedelaar. En zodra jij je realiseert dat je niet bent wat de wereld van je denkt, dat je niet bent wat je lijkt te zijn, maar dat je iets bent zo diep verborgen in jezelf dat uitgezonderd jij, niemand jou kan zien, dan wordt een mens wijs. Dit wetend, volgt er wijsheid.

Ik was boos op mijn vader en ik weet dat jij boos op mij moet zijn geweest. Maar vergeef me, ik moest het doen om het je duidelijk te maken: wees niet geïdentificeerd met het koning zijn, wees niet geïdentificeerd met het bedelaar zijn, want deze identiteiten kunnen plotsklaps veranderen. En dat wat kan veranderen ben jij niet. Jij bent iets eeuwigs, iets onveranderlijks.'

Mensen zijn ver weg van hun werkelijkheid geraakt, en het doet hen pijn om hen aan hun werkelijkheid te herinneren. Hun gedrag jegens mij is niets dan een uitdrukking van hun gewonde harten. Ze wensen die wonden niet te zien; ze wensen niet herinnerd te worden aan iets wat ze zo hard geprobeerd hebben te vergeten, te vergeven. Op een of andere manier hebben ze een bepaalde identiteit gevonden in de wereld ... en hier komt een man die deze compleet aan diggelen slaat.

Het is natuurlijk dat ze boos op me zijn. Het is natuurlijk dat ze me zullen stenigen. Het is natuurlijk dat ze alles zullen doen wat ze altijd met mensen zoals ik gedaan hebben. Dat betekent niet dat jij de hoop moet verliezen, dat jij pessimistisch moet worden, dat jij zelfs stopt met over me te spreken. Op die manier help je hen niet, en op die manier help je ook jezelf niet.

Met hun gedrag zou helemaal geen rekening gehouden moeten worden. Ze zijn absoluut in slaap. Wij proberen iets dat tegen hun slaap ingaat, en natuurlijk voelen ze zich verstoord en reageren ze. Dit is absoluut aanvaardbaar. Maar hoe lang kunnen ze reageren. Het is een kwestie van een grote uitdaging.

De hoop verliezen betekent dat je het spel verloren hebt. Ik ga het spel niet verliezen.

Tot mijn allerlaatste ademhaling zal ik op dezelfde manier doorgaan, wat hun reactie ook is. Het is enkel door hun reactie te voorschijn te laten komen dat er een mogelijkheid is voor verandering. Het zal tijd vergen, want miljoenen jaren hebben hen van zichzelf weggenomen. Je zou geduld met hen moeten hebben. Ze hebben medeleven nodig, ze hebben je geduld nodig.

Ze zullen thuis komen; ze willen thuis komen, maar het gaat tegen hun ego in om te erkennen dat ze niet reeds thuis zijn. Het gaat tegen hun ego in te erkennen dat ze onecht zijn, dat ze nep zijn.

Maar hun reacties – dat ze stenen naar me gooien, of dat ze messen naar me gooien, of me in gevangenschappen zetten, of me kruisigen – zal hen veranderen. Dit is de enige manier waarop ze beginnen na te denken over wat ze aan het doen zijn en waarom ze zich beledigd voelen. Je voelt je alleen maar aangevallen als er iets waars over je verteld wordt, iets wat je verborgen hebt gehouden. Je bent nooit beledigd door leugens.

Waarheid is de grootste belediger.

Precies hun verstoord zijn, hun vrees dat ik hun moraliteit zal vernietigen, hun religie zal vernietigen, hun traditie zal vernietigen, toont één ding: ze hebben geen religie, ze hebben geen moraliteit, **ze** hebben geen traditie. Ze menen te

geloven dat ze die hebben, maar het is enkel een geloof wat makkelijk vernietigd kan worden; wat is er anders in Griekenland gebeurd?

Ik was alleen maar een toerist voor vier weken in een duizend jaar oud land. De Grieks orthodoxe kerk is de oudste kerk in de wereld – het Vaticaan is niet zo oud. Jezus en wat hij gezegd heeft werd als eerste in het Grieks vertaald; daarom werd hij 'Christus' genoemd en zijn volgelingen werden 'Christenen.' Dit zijn Griekse woorden.

Dit land nu – dat gedurende twee duizend jaar onafgebroken het Christendom heeft verspreid, en elk kind vanaf het begin ermee programmeert – is bang van een toerist die daar maar vier weken zal zijn. De aartsbisschop was zo erg verstoord dat hij dreigde dat mijn huis in brand gestoken zou worden, dat ik gestenigd zou worden als ik niet onmiddellijk uit het land vertrok, want mijn tegenwoordigheid zou de moraliteit van het land vernietigen, het zou de religie van het land vernietigen, de familie, de kerk, de traditie – dit allemaal in vier weken!

Als ik dat in vier weken kan doen, dan is wat ik vernietig het waard om vernietigd te worden. Het betekent eenvoudig dat het nep is. Mensen zijn er niet echt in – ze pretenderen het gewoon. Alleen pretenties kunnen in vier weken vernietigd worden; de werkelijkheid kun je niet vernietigen. Maar de aartsbisschop van de oudste Christelijke kerk is zo erg bevreesd, en hij blijft maar dingen zeggen die absoluut gelogen zijn. Maar dat is wat ik steeds al heb gezegd – dat al jullie geloven gebaseerd zijn op leugens, en vandaar dat ze zo bang zijn.

De aartsbisschop stuurde telegrammen naar de president van het land, naar de eerste minister, naar andere ministers, en hij zei dat ik speciaal vanuit de hel was gestuurd om de Christelijke Orthodoxe kerk in Griekenland te vernietigen. Kun je geloven dat iemand bij zijn volle verstand zoiets kan zeggen? En hij bekleedt de hoogste positie, dus zelfs de president is bang, de eerste minister is bang, en zij moeten iets crimineels doen want deze man kan de massa tegen hen opzetten.

Maar ik genoot van het hele gebeuren om de eenvoudige reden dat het toont dat de waarheid werkelijk een kracht en macht van zichzelf heeft. Waarheid heeft een autoriteit die leugens niet kunnen hebben. Je kunt mensen eeuwenlang met deze leugens geprogrammeerd hebben, maar gewoon een straaltje licht, enkel een kleine waarheid, kan die hele structuur vernietigen.

Dus er is geen reden om hopeloos te zijn. Praat met mensen – en als ze beledigd zijn, verheug je dan. Het houdt in dat wat je ook hebt gezegd hun

geprogrammeerd zijn heeft verstoord, en ze proberen het te beschermen. Je kunt een ongeprogrammeerd mens niet verstoren. Je kunt alles over hem zeggen, maar je kunt hem niet verstoren.

Nu zijn mijn sannyasins in de wereld, en ik heb hen gezegd zich in de wereld te begeven zodat ze de waarheid makkelijker kunnen verspreiden. Je hebt geluk – gewoon onze mensen, een kleine minderheid in de wereld van vijf miljard mensen, is genoeg om een lopend vuur te creëren. Maar wees niet gehaast en wees niet ongeduldig. En het is niet nodig om ooit in een staat te verkeren waarin je de hoop verliest. Waarheid is intrinsiek onvermoeibaar, intrinsiek onmogelijk te verslaan.

Het kan een tijd gaan duren, maar er is geen gebrek aan tijd. En het is niet nodig dat de revolutie zich voor onze ogen moet afspelen. Het geeft tevredenheid genoeg dat je deel uitmaakt van de beweging die de wereld verandert, dat je een rol speelde ten gunste van de waarheid, dat je deel zult zijn van de overwinning die uiteindelijk zal plaatsvinden.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Waarom is geld zo'n beladen onderwerp? Het lijkt alsof, wanneer we geld hebben we er ons schuldig over voelen, en dus gedwongen zijn het uit te geven, of onzeker zijn, en er daarom aan vast willen houden.

Kennelijk raakt het een veelheid van gebieden die om de spil van macht en vrijheid draaien. Het merkwaardige is dat zelf het bespreken van het onderwerp geld ergens net zo taboe is als het bediscussiëren van seks of dood aan het diner, wilt u alsjeblieft hier over spreken.

Geld is een beladen onderwerp om de eenvoudige reden dat we nog niet in staat zijn geweest een gezond systeem uit te werken waarin geld een dienaar kan zijn voor de hele mensheid, en niet een meester van een paar hebzuchtige mensen.

Geld is zo'n beladen onderwerp omdat de psychologie van de mens vol hebzucht zit; anders is geld eenvoudig een middel om te ruilen, een perfect middel. Er is niets verkeerd aan, maar de manier waarop we het uitgewerkt hebben, daar schijnt alles mis mee te zijn.

Als je geen geld hebt, ben je veroordeeld; je hele leven is een vloek, en je hele leven probeer je op allerlei manieren om aan geld te komen.

Als je geld hebt, verandert er eigenlijk niets: je wil meer hebben, en er is geen einde aan dat meer willen hebben. En als je dan eindelijk te veel geld hebt – ofschoon het niet genoeg is, het is nooit genoeg, maar het is meer dan ieder

ander heeft – dan begin jij je schuldig te voelen, omdat de middelen die je gebruikt hebt om het geld te verzamelen lelijk zijn, onmenselijk, gewelddadig. Je bent een uitbuitter geweest, je hebt mensen uitgezogen, je bent een parasiet geweest. Dus nu heb je het geld maar het herinnert je aan al de misdaden die je hebt begaan om het te krijgen.

Dat creëert twee soorten mensen: de een gaat schenkingen doen aan liefdadigheidsinstellingen om van het schuldgevoel af te komen. Ze doen 'goed werk', ze doen 'Gods werk'. Ze openen ziekenhuizen, en scholen. Al je ziekenhuizen, en al je scholen en academies, en al je liefdadigheidsinstellingen zijn de uitkomsten van schuldige mensen.

Bijvoorbeeld, de Nobelprijs werd gesticht door een man die in de eerste wereldoorlog geld verdiende door allerlei soorten destructieve bommen en machines te creëren. De eerste wereldoorlog werd uitgevochten door het gebruik van middelen waarin mijnheer Nobel voorzag. En hij verdiende zo'n enorme hoeveelheid geld... Beide partijen kregen het oorlogsmaterieel van dezelfde bron; hij was de enige persoon die oorlogsmaterieel in grote hoeveelheden creëerde. Dus wie er gedood werd, was door hem gedood. Het maakte niet uit of hij tot deze kant of de andere kant behoorde; wie gedood werd, was door zijn bommen gedood.

Dus op zijn oude dag, toen hij al het geld had wat een man in de wereld hebben kan, stichtte hij de Nobelprijs. Het wordt gegeven als een vredesbeloning -- door een man die zijn geld door de oorlog heeft verdiend! Wie zich inzet voor de vrede krijgt de Nobelprijs. Ze wordt gegeven voor grote wetenschappelijke uitvindingen, grote artistieke, creatieve bedenksels.

En met de Nobelprijs krijg je veel geld – nu is het ongeveer tweehonderd en vijftigduizend dollar. De grootste erkenning, en tweehonderd en vijftigduizend dollar erbij; en het wordt steeds meer want geld wordt steeds minder waard. En die man moet zo'n fortuin gecreëerd hebben dat al deze Nobelprijzen die ieder jaar uitgereikt worden slechts uit de rente bestaat. Het bezit blijft dus intact, zal zo altijd intact blijven. Ieder jaar verzamelt zich zoveel rente dat ze twintig Nobelprijzen uit kunnen delen.

Alle liefdadigheidswerk is in werkelijkheid een poging om je schuld weg te wassen – letterlijk. Toen Pontius Pilatus het bevel tot de kruisiging van Jezus gaf, was het eerste wat hij daarna deed zijn handen wassen. Vreemd! Het bevel voor kruisiging maakt je handen niet vuil, waarom zou je jouw handen wassen? Het is erg betekenisvol: hij voelt zich schuldig. Het duurde tweeduizend jaar voordat de mens dit begreep, want tweeduizend jaar lang heeft niemand dit ooit genoemd of de moeite genomen om commentaar te geven waarom

Pontius Pilatus zijn handen waste. Het was Sigmund Freud die ontdekte dat mensen die zich schuldig voelen hun handen beginnen te wassen. Het is symbolisch... alsof hun handen vol bloed zijn.

Dus als je geld hebt, creëert het schuld. Een manier om je handen te wassen is door liefdadigheidsinstellingen te helpen, en dit wordt door de religies uitgebuit. Ze exploiteren je schuld, maar gaan door met je ego te versterken, door te zeggen dat je groot spiritueel werk verricht. Het heeft niets met spiritualiteit te maken; het is enkel dat ze proberen de criminelen te troosten.

De eerste manier is wat religies gedaan hebben. De andere is dat iemand zich zo schuldig voelt dat hij of gek wordt of zelfmoord pleegt. Zijn hele bestaan wordt alleen maar een lijdensweg. Iedere ademhaling wordt zwaar. En het vreemdste is dat hij zijn hele leven gewerkt heeft om al dit geld te bereiken, want de maatschappij veroorzaakt het verlangen, de ambitie, om rijk te zijn, om machtig te zijn. En geld geeft macht; het kan alles kopen, behalve een paar dingen die niet te koop zijn. Maar niemand maakt zich druk om die dingen.

Meditatie kan niet gekocht worden, liefde kan niet gekocht worden, vriendschap kan niet gekocht worden, dankbaarheid kan niet gekocht worden – maar niemand bekommert zich om deze dingen. Al het andere, de hele wereld van dingen, kan gekocht worden. Dus elk kind begint de ladder van ambities te beklimmen, en hij weet dat als hij geld heeft dan alles mogelijk is. Dus de maatschappij voedt het idee van ambitie, van machtig zijn, van rijk zijn.

Het is een absoluut verkeerde maatschappij. Het creëert psychologisch zieke, krankzinnige mensen. En als ze het doel bereikt hebben, wat de maatschappij en het opvoedingssysteem hen gegeven heeft, bevinden ze zich op een dood spoor. De weg eindigt daar; er is verder niets. Dus of ze worden een onecht religieus persoon of ze verliezen zich gewoon in krankzinnigheid, in zelfdoding, en vernietigen zichzelf.

Geld kan iets moois zijn als het niet in de handen van de individuen is, als het deel uitmaakt van de communes, deel van de maatschappij, en de maatschappij voor iedereen zorgt. Iedereen creëert, iedereen draagt bij, maar je wordt niet met geld betaald; je wordt betaald door respect, betaald door liefde, betaald door dankbaarheid, en alles wat noodzakelijk is in het leven wordt je gegeven.

Geld zou niet in handen van het individu moeten zijn; anders zal het dit probleem creëren van beladen met schuld te zijn. En geld kan het leven van de mens erg rijk maken. Als de commune geld heeft, kan de commune al de faciliteiten bieden die je nodig hebt, al de opleiding, al de creatieve dimensies

van het leven. De maatschappij zal verrijkt worden en niemand zal zich schuldig voelen. En omdat de maatschappij zoveel voor jou heeft gedaan, zou je haar terug willen betalen door je diensten. Als je een dokter bent zul je het beste geven wat je kunt; als je chirurg bent zul je het beste geven wat jij kunt doen, want het is de maatschappij die jou heeft geholpen om de beste chirurg te worden, die jou heel de opleiding heeft gegeven, elke faciliteit, en voor je gezorgd heeft vanaf je kindertijd. Dat is wat ik bedoel als ik zeg dat kinderen tot de commune moeten behoren, en dat de commune voor alles moet zorgen.

En alles wat door mensen is gecreëerd zal niet door individuen worden opgepot; het zal een communale rijkdom zijn. Het zal van jou zijn. Het zal voor jou zijn, maar het zal niet in je handen zijn. Het zal je niet ambitieus maken; het zal je creatiever maken, genereuzer, dankbaarder, waardoor de maatschappij beter en mooier wordt, Dan is geld geen probleem.

Communes kunnen geld als ruilmiddel gebruiken, want elke commune kan niet al de dingen die het nodig heeft zelf hebben. Het kan van andere communes kopen; dan kan geld als een ruilmiddel gebruikt worden – maar van commune naar commune, niet van individu naar individu, zodat elke commune in staat is dingen aan schaffen die daar niet beschikbaar zijn. Dus de basis functie van geld blijft bestaan, maar het eigenaarschap verandert van het individu naar het collectief. Volgens mij is dit fundamenteel communisme: de functie van geld verandert van het individuele naar het collectieve.

Maar de religies zullen dit niet willen. Politici zullen het niet willen, omdat hun hele spel ermee vernietigd zal worden. Hun hele spel hangt af van ambitie, macht, hebzucht, lust.

Het lijkt erg vreemd te zeggen dat religies bijna bestaan uit on-religieuze zaken, of het is beter te zeggen, uit anti-religieuze zaken. Ze gebruiken deze dingen, maar aan de oppervlakte zie je dat niet. Je ziet liefdadigheid, maar je ziet niet waar liefdadigheid vandaan komt en waarom. Waarom zou er überhaupt een noodzaak zijn voor liefdadigheid? Waarom zouden er wezen moeten zijn, waarom zouden er bedelaars moeten zijn? Waarom zouden we in de eerste plaats toestaan dat er bedelaars en wezen zijn? En op de tweede plaats, waarom zijn er mensen die zo graag liefdadigheid doen, geld willen geven, hun hele leven willen geven aan liefdadigheid en de armen dienen?

Aan de oppervlakte lijkt alles in orde omdat we in dit soort structuur zo lang geleefd hebben; anderszins is het compleet absurd. Geen kind is een wees als de commune de kinderen bezit, en als de commune alles bezit, dan is niemand een bedelaar; we delen alles wat we hebben. Maar dan zullen religies hun bron van exploitatie niet meer hebben. Ze zullen geen armen meer hebben om te

troosten, ze zullen geen rijken meer hebben om te helpen van hun schuld af te komen. Dit zijn de redenen waarom ze zo erg tegen me zijn.

Mijn werk is bijna dat van een grafdelver die mooie marmeren graven blijft opgraven en er de skeletten uit haalt. Niemand wenst ze te zien. Mensen zijn bang voor skeletten. Een van mijn vrienden was student medicijnen, en ik bleef soms bij hem logeren als ik op reis was. Als ik de hele nacht moest wachten, verbleef ik in het studentenhuis bij deze vriend, liever dan op het station. Op een dag gebeurde het dat de discussie laat in de avond, na verschillende andere onderwerpen, toen op geesten kwam. En ik maakte gewoon een grapje. Ik zei, 'Ze bestaan werkelijk. Het is vreemd dat je er nooit een bent tegen gekomen.' Bijna vijftien studenten waren er in de kamer, en ze zeiden, 'Nee, daar geloven wij niet in. We hebben zoveel lichamen ontleed; we hebben nooit enige ziel gevonden, en er is geen geest, niets.'

Dus ik sprak met mijn vriend... Op hun chirurgische afdeling hadden ze vele skeletten, en ze hadden ook een andere afdeling waar autopsieën werden verricht, als er bedelaars gestorven waren of iemand gedood was of zelfmoord had gepleegd – het was een grote stad, het was de hoofdstad van een staat. De afdelingen waren naast elkaar. Aan deze kant van de hal waren de skeletten, en aan de andere kant van de hal lagen gewoonlijk vele dode lichamen te wachten. En wie maakt zich druk om bedelaars en dergelijke dingen? Wanneer er tijd was zou de professor een autopsie verrichten en beslissen.

Ik zei tegen mijn vriend, 'Je moet één ding doen: morgennacht ga je op een stretcher liggen waar de dode lichamen zijn, en ik zal je vrienden brengen. Jij hoeft niets te doen. Midden in het gesprek, als ik er ben met je vrienden, moet je gewoon rechtop gaan zitten. Vanuit de liggende positie ga je gewoon rechtop zitten.' Het was iets eenvoudigs, er was geen probleem. Hij zei, 'Ik zal het wel doen.'

Maar er ontstond een probleem... het werd erg gecompliceerd. We gingen de chirurgische hal binnen, en mijn vriend ging liggen. Toen wij binnen kwamen kwam hij overeind, en die vijftien mensen begonnen allemaal te beven. Ze konden hun ogen niet geloven dat een dood lichaam...! Maar het probleem werd werkelijkheid want er kwam een echt dood lichaam overeind! Dus mijn vriend die maar deed alsof sprong op en hij zei, 'Er zijn echt geesten! Kijk maar naar dat lichaam!'

Er was een of ander misverstand geweest: die man was in een coma. Enkele bedienden hadden hem in de nacht gebracht en dus hadden ze hem bij de dode lichamen gelegd. Toen kwam hij weer bij bewustzijn, dus wilde hij opstaan. Toen hij die mensen zag dacht hij dat het ochtend was en dat het nu tijd was

om op te staan en te vragen wat er aan de hand was. Zelfs ik had eerst niet door wat er gebeurd was, want ik had er maar een gestuurd. Deze tweede man...! We deden de deuren dicht en begonnen weg te gaan. De man schreeuwde, 'Wacht, ik leef! Waarom hebben ze me hier neergelegd?'

We deden de deuren dicht. We zeiden, 'Het is onze zaak niet,' en we gingen weg. Het was moeilijk om mijn vriend die daar gelegen had te overtuigen dat het geen geest was, dat de andere man gewoon een vergissing was. Hij zei, 'Maar dit nooit weer! Het was goed dat hij pas opstond toen jullie er allemaal waren. Als hij overeind was gekomen toen ik daar alleen lag zou ik er in gebleven zijn! Dat zou ik niet overleefd hebben.'

Als je doorgaat met graven tot aan de wortels – die lelijk zijn, die niemand wenst te zien... Daarom zijn woorden als 'seks' of 'dood' of 'geld' taboe geworden. Er zit niets in waarom je het niet onder het diner zou kunnen bespreken, maar de reden is dat we het diep weg hebben gedrukt en we willen niet dat iemand het gaat opgraven. We zijn bang.

We zijn bang voor de dood omdat we weten dat wij dood gaan, en we willen niet dood gaan. We willen er onze ogen voor gesloten houden. We wensen te leven in een staat alsof 'ieder ander zal sterven, maar ik niet.' Dat is de normale psychologie van iedereen: 'Ik ga niet sterven.'

De dood ter sprake brengen is taboe. Mensen worden bang want het herinnert hen aan hun eigen dood. Ze maken zich zulke zorgen om onbelangrijke dingen, en de dood komt eraan. Maar ze willen dat die onbelangrijke dingen hen bezig houden. Het functioneert als een gordijn; zij gaan niet dood, tenminste nu nog niet. Later... 'als het ooit gebeurt, zien we dan wel.'

Voor seks zijn ze bang omdat het zoveel jaloezie met zich meebrengt. Hun eigen levenservaringen zijn bitter geweest. Ze hebben liefgehad en gefaald, en ze willen het onderwerp echt niet bespreken – het doet pijn.

En dit is ook het geval met geld, want geld brengt onmiddellijk de hiërarchie van de maatschappij in. Dus als er twaalf mensen rond de tafel zitten, kun je hen onmiddellijk in een hiërarchie plaatsen; de overeenkomst, de gelijkheid is op dat moment verloren. Dan is de een rijker dan jij, de ander armer dan jij, en plotseling zie je jezelf niet als vrienden maar als vijanden, want jullie vechten allemaal om hetzelfde geld, jullie willen hetzelfde geld bemachtigen. Jullie zijn geen vrienden, jullie zijn allemaal concurrenten, vijanden.

Dus als je aan het eten bent wens je -tenminste aan tafel- geen hiërarchie, niet de strijd van het gewone leven. Je wilt voor een ogenblik al deze dingen

vergeten. Je wilt alleen over goede dingen praten – maar dit zijn allemaal façaden.

Waarom niet een leven creëren dat werkelijk goed is? Waarom niet een leven creëren waarin geld geen hiërarchie schept, maar eenvoudig meer en meer gelegenheid voor iedereen biedt? Waarom niet een leven creëren waar seks geen bittere ervaringen, jaloezieën, mislukkingen brengt; waar seks gewoon plezier wordt – niets meer dan elk ander spel, gewoon een biologisch spel.

Een klein beetje begrip... ik zie niet in waarom... als ik van een vrouw houd en zij geniet van een man, is dat perfect in orde. Het verstoort mijn liefde niet. In feite houd ik nog meer van haar omdat ze door meer mensen bemind wordt; ik heb een werkelijk mooie vrouw gekozen. Het zal echt lelijk zijn om een vrouw te vinden waarvan ik houd, en zij kan niemand anders vinden in de hele wereld die van haar houdt. Dat zal werkelijk hel zijn.

En wat is er verkeerd aan als ze soms gelukkig is met iemand anders? Een begripvol hart zal blij zijn als zij gelukkig is. Je houdt van iemand en je wilt dat diegene gelukkig is. Als ze gelukkig is met jou, goed; als ze gelukkig is met iemand anders is net zo goed. Er zit geen probleem in.

Als we eenmaal stoppen met de oude nonsens die voortdurend in onze mind is gestopt – van monogamie, van een op een relaties, van trouw – wat allemaal nonsens is. Als er zoveel mooie mensen in deze wereld zijn, waarom zouden zij niet kunnen wisselen? Je tennist; dat houdt niet in dat je het hele leven met dezelfde partner moet spelen, uit loyaliteit...! Het leven moet rijker zijn.

Dus er is alleen maar een beetje begrip nodig en liefde zal geen probleem zijn, seks zal niet taboe zijn. Noch zal de dood een taboe zijn als je leven eenmaal geen problemen, geen angsten heeft; als je eenmaal je leven in zijn totaliteit hebt aanvaard, is dood niet het einde ervan, maar een deel ervan.

In de aanvaarding van het leven in zijn totaliteit, heb je ook de dood aanvaard; het is gewoon een rustperiode. De hele dag heb je gewerkt – en in de nacht wens je te rusten, of niet?

Er zijn een paar krankzinnige mensen die niet wensen te slapen. Ik heb eens iemand ontmoet die bij me gebracht werd omdat hij niet wilde slapen. De hele nacht doet hij alle moeite om zichzelf wakker te houden. Het probleem was dat hij bang was dat als hij sliep, wat voor garantie was er dan dat hij wakker zou worden? Nou, wie kan je dat garanderen? Dat is echt een groot probleem – wie kan je de garantie geven?

Hij wenst de garantie dat: 'Ik wil wakker worden. Wat is de garantie dat ik niet zal blijven slapen? – want ik heb mensen gezien die gewoon gingen slapen... over en uit! Mensen zeggen dat ze dood zijn, en ze brengen hen naar het crematorium en verbranden deze mensen. Ik wens niet verbrand te worden. Dus waarom het risico genomen? Dat slapen is riskant!' Nu kan slaap een probleem worden.

De dood is een beetje langere slaap, een beetje dieper. De dagelijkse slaap verjongt je, je bent opnieuw jong. De dood doet hetzelfde op een dieper niveau. Het neemt een ander lichaam, want nu kan het lichaam niet meer verjongd worden door de gewone slaap; het is te oud geworden. Het heeft een meer drastische verandering nodig, het heeft een nieuw lichaam nodig. Je levensenergie wenst een nieuwe vorm. Dood is eenvoudig een slaap zodat je makkelijk in een nieuw vorm kunt overgaan.

Als je eenmaal het leven in zijn totaliteit accepteert, het leven omvat de dood. Dan is de dood niet tegen maar juist een dienaar, net als de slaap dat is. Je leven is eeuwig, het zal hier zijn van eeuwigheid tot eeuwigheid. Maar het lichaam is niet eeuwig; het moet gewisseld worden. Het wordt oud, en dan is het beter om een nieuw lichaam te hebben, een nieuwe vorm, dan het oude voort te slepen.

Volgens mij zal een mens met begrip geen enkel probleem hebben. Hij zal enkel helderheid hebben om te zien – en het probleem verdwijnt in het niets. Een enorme stilte blijft achter, een stilte van grote schoonheid en grote zegening.